

شیوه‌نامه انتشار و دسترسی آزاد به اطلاعات مؤسسات خصوصی ارائه‌دهنده خدمات

عمومی

(موضوع مواد ۱، ۸، ۹ و ۱۸ قانون انتشار و دسترسی آزاد به اطلاعات)

مقدمه

قانون انتشار و دسترسی آزاد به اطلاعات، مؤسسات مشمول این قانون را در ماده ۱ و در یک دسته‌بندی کلی به مؤسسات عمومی و مؤسسات خصوصی دسته‌بندی کرده است. این قانون، مؤسسات خصوصی را به نحو سلبی تعریف کرده و مقرر می‌دارد که: «از نظر این قانون، مؤسسه خصوصی شامل هر مؤسسه انتفاعی و غیرانتفاعی به استثنای مؤسسات عمومی است». متعاقباً در مواد ۸ و ۹ مؤسسات عمومی و خصوصی به نحو برابر به ارائه اطلاعات مکلف شده‌اند: ماده ۸ می‌گوید: مؤسسه عمومی یا خصوصی باید به درخواست دسترسی به اطلاعات در سریع‌ترین زمان ممکن پاسخ دهد و در هر صورت زمان پاسخ نمی‌تواند حداکثر بیش از ۱۰ روز از زمان دریافت درخواست باشد و ماده ۹ نیز تصریح می‌کند: پاسخی که توسط مؤسسات خصوصی به درخواست‌های دسترسی به اطلاعات داده می‌شود باید به صورت کتبی یا الکترونیکی باشد.

قانون مذکور در ماده ۱۸، از مؤسسات دیگری با عنوان «مؤسسات خصوصی ارائه‌دهنده خدمات عمومی» نام می‌برد. در واقع، به طور ضمنی مؤسسات خصوصی را به دو دسته می‌کند: مؤسسات خصوصی که خدمات عمومی ارائه می‌دهند و مؤسساتی که چنین خدماتی ارائه نمی‌کنند و صرفاً دنبال منافع خصوصی خود هستند.

در نتیجه این پراکندگی اصطلاحات پرسش آن است که آیا همه مؤسسات خصوصی مشمول قانون انتشار و دسترسی آزاد به اطلاعات هستند یا صرفاً تنها مؤسسات خصوصی ارائه‌دهنده خدمات عمومی مشمول هستند؟ در هر دو فرض، مصادیق این مؤسسات کدامند و تا چه میزان ملزم به انتشار عمومی اطلاعات یا ارائه اطلاعات به متقاضیان هستند؟

هدف این شیوه‌نامه آن است که به این پرسش‌ها پاسخ دهد. بدین منظور، نخست مفهوم مؤسسات خصوصی را روشن کرده و آنها را دسته‌بندی می‌کند، سپس، میزان شمول قانون انتشار و دسترسی آزاد به اطلاعات بر آنها را تبیین می‌کند و در پایان، پیش‌نویس شیوه‌نامه مناسب را پیشنهاد می‌کند.

الف) مفهوم‌شناسی و دسته‌بندی

در نظام حقوقی ایران، مؤسسات خصوصی را به لحاظ‌های مختلف می‌توان دسته‌بندی کرد: از یک لحاظ می‌توان این مؤسسات را به تجاری و غیرتجاری تقسیم کرد. مؤسسات تجاری تشکیلاتی هستند که دنبال سودجویی و تقسیم سود بین اعضای خود هستند. به این تشکیلات اصطلاحاً شرکت گفته می‌شود.

مؤسسات غیرتجاری به دو دسته کلی قابل تقسیم شده‌اند: آنهایی که انتفاعی هستند یعنی دنبال سودجویی و تقسیم سود بین اعضای خود هستند ولی موضوع آنها جنبه غیرتجاری (علمی، هنری، ورزشی و...) دارد^۱ و آنهایی که غیرانتفاعی هستند یعنی دنبال سودجویی و تقسیم سود بین اعضای خود نیستند.

تشکیلات غیرانتفاعی نیز از یک لحاظ به دو دسته قابل تقسیم‌بندی هستند: آنهایی که اهداف سیاسی دارند و آنهایی که اهداف اجتماعی، عام‌المنفعه و غیرسیاسی دارند. تشکیلاتی که اهداف سیاسی دارند حزب نامیده می‌شود و تشکیلاتی که اهداف غیرسیاسی دارند سازمان غیردولتی یا تشکل مردم‌نهاد خوانده می‌شوند.

علاوه بر این، مؤسساتی وجود دارند که به تنظیم امور حرفه‌ای یا صنفی می‌پردازند و غالباً به موجب قانون ایجاد شده‌اند نظیر کانون وکلای دادگستری و سازمان نظام پزشکی. این مؤسسات از یک سو عهده‌دار ارائه خدمات عمومی هستند و از سوی دیگر، فعالیت صنفی دارند. از این رو، نه می‌توان اینها را کاملاً عمومی دانست هر چند ایجاد آنها به موجب قانون بوده است و نه می‌توان صرفاً خصوصی دانست چراکه برخلاف شرکت‌های تجاری یا مؤسسات انتفاعی، مأموریت آنها صرفاً تأمین منافع اعضا نیست. بنابراین، دسته مستقل و خاصی از مؤسسات هستند که بیشتر با مؤسسات

^۱ موضوعاتی که جنبه تجاری دارند در ماده ۲ قانون تجارت ذکر شده‌اند.

خصوصی قرابت دارند تا عمومی. این مؤسسات اصطلاحاً، مؤسسات دارای مأموریت‌های عمومی یا مؤسسات عهده‌دار خدمات عمومی و گاهی نیز مؤسسات تنظیم‌گر حرفه‌ای نامیده می‌شوند. با توجه به اینکه، نحوه انتشار عمومی و دسترسی آزاد به اطلاعات تشکیل‌های تجاری (شرکت‌ها) در شیوه‌نامه انتشار و دسترسی آزاد به اطلاعات بنگاه‌های اقتصادی و نحوه انتشار و دسترسی آزاد به اطلاعات تشکیل‌هایی که ماهیت داوطلبانه، غیر سیاسی، عام‌المنفعه و غیرانتفاعی دارند در شیوه‌نامه انتشار و دسترسی آزاد به اطلاعات سازمان‌های مردم‌نهاد مشخص شده است در این شیوه‌نامه، صرفاً نحوه انتشار و دسترسی آزاد به اطلاعات مؤسسات خصوصی ارائه‌دهنده خدمات عمومی تبیین می‌شود.

مؤسسات خصوصی ارائه‌دهنده خدمات عمومی را با توجه به قوانین حاکم بر تأسیس و فعالیت آنها می‌توان بر سه قسم دسته‌بندی کرد: مؤسساتی که تابع قانون خاص تأسیس خود هستند، مؤسساتی که تابع قانون امور صنفی هستند و مؤسساتی که طبق برخی قوانین مأموریت‌هایی به عهده آنها گذاشته شده است.

۱. مؤسسات تابع قانون خاص

منظور از مؤسسات تابعه قانون خاص مؤسساتی هستند که برای تأمین یک یا چند خدمت عمومی مهم در جامعه و به موجب قانون خاص ایجاد شده‌اند. اهداف و وظایف و اختیارات این مؤسسات و ارکان هر کدام و وظایف هر کدام در قانون پیش‌بینی شده است ولی اداره آنها به گونه‌ای مستقل از دولت و برعهده اعضای سازمان گذاشته شده است.

در واقع، احراز شرایط عضویت در سازمان و صدور پروانه یا مجوز فعالیت، نظارت بر عملکرد حرفه‌ای اعضا و رسیدگی به تخلفات آنها از زمره وظایف اصلی این سازمان‌ها است. با توجه به این دو ویژگی است که سازمان‌های مذکور نه دولتی و حاکمیتی هستند و نه کاملاً خصوصی. دولت در ایجاد آنها نقش اساسی داشته است اما در ادامه فعالیت آنها مثلاً در تأمین بودجه، استخدام نیرو، رسیدگی به تخلفات و تنظیم تشکیلات اداری، نقشی ندارد. از سوی دیگر، هیچ کدام از این سازمان‌ها انتفاعی

نیستند. یعنی برای کسب و تقسیم سود بین اعضا ایجاد نشده‌اند. در نتیجه، ماهیت آنها، خاص بوده و جنبه تنظیم‌گری خدمات عمومی یا صنفی را برعهده دارند.

در حال حاضر اهمیت دسترسی به اطلاعات سازمان‌های خصوصی ارائه‌دهنده خدمات عمومی از آن روست که وضعیت حرفه‌ای و کسب و کار اشخاص زیادی در جامعه با این سازمان‌ها گره خورده است. مشاغلی همچون پزشکی، پرستاری، وکالت و مهندسی کاملاً تحت نظارت و مدیریت سازمان‌های حرفه‌ای مذکور قرار دارند به گونه‌ای که ورود متقاضیان مختلف به بازار این مشاغل و نحوه فعالیت آنها در این مشاغل، از سوی این سازمان‌ها مشخص می‌شود.

بر این اساس، دسترسی به اطلاعات سازمان‌های مذکور دست‌کم از سه لحاظ واجد اهمیت اساسی است: اول اینکه برای تضمین رعایت حقوق اشخاص متقاضی عضویت در آنها یا اعضای کنونی آنها ضرورت دارد؛ دوم آنکه برای تأمین سلامت اداری در این سازمان‌ها و پیشگیری از بروز فساد و رویه‌های انحصار طلبانه و غیراخلاقی در آنها اهمیت دارد و سوم آنکه عموم مردم که استفاده‌کنندگان از خدمات سازمان‌های مذکور و اعضای آنها هستند از شرایط و چگونگی استفاده از خدمات مذکور آگاه می‌شوند و بهتر می‌توانند از آنها استفاده کنند. افزون بر موارد مذکور، با توجه به اینکه تنظیم نحوه ارائه خدمات عمومی در جامعه و تضمین رعایت اصول مربوط به خدمات عمومی (نظیر اصل استمرار خدمات عمومی و اصل بی‌طرفی) برعهده دولت است دسترسی به اطلاعات این سازمان‌ها، دولت را در انجام بهینه و کارآمد مسئولیت خود یاری می‌دهد.

مهم‌ترین مصادیق مؤسسات خصوصی عهده دار خدمات عمومی عبارتند از:

۱. قانون وکلای دادگستری
۲. قانون کارشناسان و مترجمان رسمی دادگستری
۳. قانون سردفتران و دفتریاران
۴. سازمان نظام پزشکی

۵. سازمان نظام مهندسی
۶. سازمان نظام روانشناسی
۷. سازمان نظام پرستاری
۸. اتاق بازرگانی، صنعت، معدن و کشاورزی
۹. اتاق اصناف ایران
۱۰. اتاق تعاون

۲. مؤسسات تابع قانون نظام صنفی کشور

واحدهای صنفی (طبق تعریف قانون نظام صنفی کشور) در صورت داشتن شرایط مقرر در قانون مذکور می‌توانند نسبت به تشکیل اتحادیه‌های صنفی اقدام کنند. طبق ماده ۷ قانون مذکور، اتحادیه، شخصیتی حقوقی است که از افراد یک یا چند صنف که دارای فعالیت یکسان یا مشابه‌اند، برای انجام دادن وظایف و مسئولیت‌های مقرر در این قانون تشکیل می‌گردد. همچنین، به موجب تبصره ۱ ماده ۲۱ این قانون، اتحادیه دارای شخصیت حقوقی و غیرانتفاعی است و پس از ثبت در وزارت صنعت، معدن و تجارت رسمیت می‌یابد. این اتحادیه‌ها، کار صدور پروانه کسب، نظارت بر فعالیت دارندگان پروانه، حمایت از حقوق و منافع صنفی آنها، رسیدگی به تخلفات صنفی و در صورت لزوم، جریمه متخلفان را برعهده دارند. بر همین اساس، اتحادیه‌ها دارای کمیسیون‌های خاصی برای انجام مأموریت‌های مذکور هستند. وظیفه ساماندهی و تقویت این اتحادیه‌ها و ارتقای مشارکت آنها مشارکت در تصمیم‌گیری‌ها برعهده اتاق اصناف ایران است.

بخشی از مصوبات مربوط به نحوه انجام وظایف و اختیارات اتحادیه‌ها را هیئت عالی نظارت بر اتحادیه‌ها که طبق قانون نظام صنفی ایجاد شده است تصویب کرده و بخش دیگر را وزیر صنعت، معدن و تجارت.

با توجه به اینکه بخش قابل توجهی از کسب و کارهای کشور زیر نظر این اتحادیه‌ها فعالیت می‌کنند و ماهیت اتحادیه نیز غیرانتفاعی است دسترسی عموم و به‌ویژه واحدهای صنفی عضو هر اتحادیه به اطلاعات آن اتحادیه، نقش مهمی در تضمین رعایت حقوق آنها، سلامت اداری و کارایی و

کارآمدی اتحادیه‌ها دارد. در واقع، هیچ توجیهی برای کتمان و عدم افشای اطلاعات اتحادیه وجود ندارد.

۳. مؤسسات دارای مأموریت‌های قانونی

ایجاد برخی مؤسسات عمومی که دارای ماهیت غیردولتی و انتفاعی هستند به موجب قوانین خاص تجویز شده است و قانون مأموریت خاصی را برعهده آنها گذاشته است. البته برخلاف سازمان‌های حرفه‌ای، قانون هیچ حکمی درباره ارکان و سایر مسائل مرتبط با این تشکیلات ندارد. برای مثال، قانون حمایت از مصرف‌کنندگان، ایجاد انجمن حمایت از مصرف‌کنندگان را پیش‌بینی کرده است که صرفاً وظیفه نظارت را برعهده این انجمن گذاشته و این انجمن طبق قواعد ناظر بر تشکیل سایر انجمن‌های تشکیل می‌شود و تنها در برخی زمینه‌ها نظیر برگزاری انتخابات، زیر نظارت سازمان حمایت از مصرف‌کنندگان اقدام می‌کند.

ب) نحوه شمول قانون بر مؤسسات خصوصی ارائه‌دهنده خدمات عمومی

به طور کلی، انواع مؤسسات خصوصی را از نظر مشمول قانون آزادی اطلاعات بر آنها می‌توان به سه دسته تقسیم کرد: برخی از آنها، مأموریت‌های عمومی دارند یا خدمات عمومی ارائه می‌دهند، برخی دیگر از بودجه عمومی استفاده می‌کنند و دسته آخر، آنهایی هستند که اطلاعات لازم برای حمایت از یک حق را در اختیار دارند.

در بسیاری از کشورها، مؤسسات دسته اول و دوم، مشمول قانون آزادی اطلاعات هستند. در برخی کشورها نظیر جامائیکا، شمول قانون آزادی اطلاعات بر مؤسسات خصوصی مستلزم دستور وزیر دادگستری یا دیگر وزیر مسئول است. برخی دیگر از کشورها، نظیر جمهوری چک، مجارستان، ایرلند، هلند و پرو تصریح دارند که صرفاً اطلاعات مرتبط با مأموریت یا کارویژه‌های عمومی مؤسسات خصوصی مشمول تعهد به افشا هستند.

با توجه به اینکه تشکلهای حرفه‌ای عهده‌دار ارائه خدمات عمومی هستند و وظیفه مقررات‌گذاری و صدور مجوز و رسیدگی به تخلفات حرفه‌ای را نیز برعهده دارند منطق شفافیت و مبارزه با فساد و پاسخگویی ایجاب می‌کند که همانند مؤسسات عمومی تابع الزامات حق دسترسی به اطلاعات باشند. مؤسساتی که صلاحیت مقررات‌گذاری نظیر صدور مجوز و تنظیم ضوابط و استانداردها را برعهده دارند یا هر خدمت قانونی دیگری را به موجب قانون ارائه می‌دهند و غالباً از بودجه عمومی استفاده می‌کنند (کلاً یا جزئاً) در بسیاری از کشورهای جهان مشمول قانون آزادی اطلاعات هستند. در اروپا، همه کشورها به جز انگلستان، در آفریقا، حداقل ۱۷ کشور نظیر آنگولا، نیجر، نیجریه و آفریقای جنوبی، در منطقه آمریکای لاتین ۷ کشور از جمله اکوادور، گواتمالا، نیکاراگوئه، پرو، بلیز و در آسیا ۳ کشور شامل استرالیا، نیوزیلند و کره جنوبی، چنین وضعی دارند.

در کشور ما، قانون انتشار و دسترسی آزاد به اطلاعات در مورد الزام مؤسسات غیرعمومی به ارائه اطلاعات موضع مبهمی دارد: پس از ایراد شورای نگهبان به مخالف شرع بودن الزام مؤسسات خصوصی به ارائه اطلاعات (به دلیل مغایرت با قاعده تسلیط) و اصرار مجلس شورای اسلامی بر نظر خود، مجمع تشخیص مصلحت نظام، الزام مذکور را از متن مصوب مجلس حذف کرد ولی مواد ۸، ۹ و ۱۸ این قانون را که از فروعات الزام این مؤسسات به ارائه اطلاعات بودند اصلاح نکرد. مواد ۸ و ۹ از نحوه پاسخ مؤسسات خصوصی به درخواست‌های دسترسی به اطلاعات سخن می‌گویند و ماده ۱۸ از لزوم حمایت مؤسسات خصوصی ارائه‌دهنده خدمات عمومی از دسترسی به اطلاعات. با وجود این، آیین‌نامه اجرایی قانون مذکور بر شمول قانون به مؤسسات خصوصی ارائه‌دهنده خدمات عمومی تصریح دارد.

در مجموع، به عنوان قاعده، می‌توان گفت هر مؤسسه خصوصی در موارد زیر باید ملزم به اطلاع‌رسانی و مشمول الزامات ناشی از حق دسترسی به اطلاعات باشد. بنابراین، در خصوص شمول الزامات آزادی اطلاعات بر سایر مؤسسات غیرعمومی نظیر مؤسسات انتفاعی و غیرانتفاعی، سازمان‌های صنفی، سندیکایی و اتحادیه‌ها باید با توجه به معیارهای زیر تصمیم‌گیری شود:

۱. آیا به نیابت از دولت یا به هر دلیل دیگری عهده‌دار ارائه خدمات عمومی شده‌اند؟ با توجه به اینکه مسئولیت اصلی ارائه خدمات عمومی در جامعه برعهده دولت است چنانچه دولت این امر را برعهده مؤسسات خصوصی قرار دهد می‌توان گفت که الزامات ناشی از ارائه خدمات عمومی از جمله

الزام به ارائه اطلاعات به شهروندان را نیز به آنها واگذار کرده است و آنها به قائم مقامی از دولت مکلف به اطلاع رسانی هستند.

۲. آیا آن مؤسسه با وضعیت های تعارض منافع مواجه است یا نه؟ مواجه بودن با وضعیت های تعارض منافع یعنی مواجه بودن با اتهام فساد. در نتیجه برای رفع این اتهام، شفافیت و ارائه اطلاعات چه به صورت کنشی و چه به صورت واکنشی لازم است.

۳. آیا افشای اطلاعاتی که در اختیار آنها قرار دارد می تواند به کاهش احتمال ورود آسیب به منافع عمومی مهم نظیر حفاظت از محیط زیست یا بهداشت عمومی کمک کند؟ چنانچه پاسخ به این پرسش، مثبت باشد الزام به اطلاع رسانی نیز وجود خواهد داشت.

۴. آیا دسترسی به اطلاعات آنها برای احقاق حق یک فرد در مراجع اداری یا قضایی یا حمایت از حقوق افراد ضرورت دارد؟ چنانچه پاسخ مثبت باشد در این صورت، تا حدی که برای احقاق حق یا حمایت از حق ضرورت داشته باشد باید دسترسی به اطلاعات، مجاز شناخته شود. برای مثال، در قانون آزادی اطلاعات آفریقای جنوبی، مؤسسات خصوصی ملزم شده اند اطلاعات لازم برای استیفای حقوق افراد یا حمایت از حقوق افراد را در اختیار آنها قرار دهند.

۵. آیا اطلاعات درخواست شده در زمره اطلاعات شخصی است؟ اگر چنین باشد باید گفت که دسترسی به اطلاعات شخصی، علی الاصول، مجاز است.

شیوه‌نامه انتشار و دسترسی آزاد به اطلاعات مؤسسات خصوصی ارائه‌دهنده خدمات

عمومی

(موضوع مواد ۱، ۸، ۹ و ۱۸ قانون انتشار و دسترسی آزاد به اطلاعات)

((مصوب سیزدهمین جلسه کمیسیون انتشار و دسترسی آزاد به اطلاعات در مورخ ۹۷/۰۹/۱۸))

ماده ۱- منظور از مؤسسات خصوصی ارائه‌دهنده خدمات عمومی در این شیوه‌نامه عبارتند از مؤسساتی که ماهیت غیرانتفاعی داشته و ارائه یک یا چند خدمت حرفه‌ای یا صنفی برعهده آنها است و از جمله عبارتند از:

۱. کلیه سازمان‌های حرفه‌ای و صنفی که به موجب قانون خاص ایجاد شده‌اند نظیر قانون وکلای دادگستری، قانون کارشناسان و مترجمان رسمی دادگستری، قانون سردفتران و دفتریاران، سازمان نظام صنفی رایانه‌ای، سازمان نظام پزشکی، سازمان نظام مهندسی، سازمان نظام روانشناسی، سازمان نظام پرستاری، اتاق بازرگانی، صنعت، معدن و کشاورزی، اتاق اصناف ایران و اتاق تعاون.

۲. اتحادیه‌های صنفی که به موجب قانون نظام صنفی تشکیل شده و فعالیت می‌کنند.

۳. تشکلهای خصوصی که طبق قانون مأموریت‌های خاص برعهده آنها گذاشته شده است همانند انجمن‌های حمایت از مصرف‌کنندگان.

ماده ۲- اطلاعات سازمانی - هویتی مؤسسات خصوصی ارائه‌دهنده خدمات عمومی که حسب مورد از جمله مشتمل بر موارد زیر است باید در پایگاه اطلاع‌رسانی آنها منتشر شده و در دسترس متقاضیان قرار گیرد:

۱. قوانین و مقررات راجع به تأسیس و نحوه فعالیت‌های آن مؤسسه،

۲. ارکان مؤسسه و وظایف و اختیارات هر رکن،

۳. چارت تشکیلات سازمانی،

۴. مشخصات رئیس مؤسسه و مدیران هر رکن،

۵. مشخصات اعضای هیئت مدیره یا هیئت اجرایی،
۶. مشخصات مجامع عمومی یا شوراها یا تصمیم‌گیری مؤسسه،
۷. مشخصات بازرس یا حسابرس قانونی مؤسسه،
۸. فرآیند عضویت در مؤسسه.

ماده ۳- اطلاعات راجع به اعضای هر مؤسسه از جمله تعداد اعضا، نام و نام خانوادگی، تخصص، نشانی فعالیت، شماره تماس، عکس، تاریخ اخذ پروانه، نوع عضویت در مؤسسه، مدت اعتبار پروانه و وضعیت فعلی فعالیت باید در پایگاه اطلاع‌رسانی آنها منتشر شده و در دسترس متقاضیان قرار گیرد.

ماده ۴- اطلاعات مالی و محاسباتی مؤسسات خصوصی ارائه دهنده خدمات عمومی که حسب مورد از جمله مشتمل بر موارد زیر است باید در پایگاه اطلاع‌رسانی آنها منتشر شده و در دسترس متقاضیان قرار گیرد :

۱. میزان بودجه مصوب سالانه مؤسسه،
۲. میزان حق عضویت‌های دریافت شده،
۳. درآمدهای مؤسسه از محل هدایا، کمک‌ها و موقوفات و سایر منابع درآمدی،
۴. صورت‌های مالی حسابرسی شده یا مورد تأیید بازرس مؤسسه،
۵. هزینه‌های مؤسسه به تفکیک سرفصل‌های هزینه.

ماده ۵- اطلاعات عملکردی مؤسسات خصوصی ارائه دهنده خدمات عمومی در حوزه‌هایی که خدمت عمومی ارائه می‌دهند و حسب مورد از جمله مشتمل بر موارد زیر است باید در پایگاه اطلاع‌رسانی آنها منتشر شده و در دسترس متقاضیان قرار گیرد:

۱. اطلاعات راجع به خدمات و کالاهایی که مؤسسه ارائه می‌دهد،
۲. تعداد و مشخصات آزمون‌های برگزار شده و نتایج هر کدام،

۳. تعداد پروانه‌های صادر شده و تمدید شده،
۴. تعداد نیروهای استخدام شده و وضعیت استخدامی هر کدام،
۵. تعداد جلسات برگزار شده مجامع یا شوراها و هیئت مدیره،
۶. اطلاعات دوره‌های آموزشی یا کارآموزی برگزار شده،

ماده ۶- مصوبات و تصمیمات مؤسسات خصوصی ارائه‌دهنده خدمات عمومی که حسب مورد از جمله مشتمل بر موارد زیر است باید در پایگاه اطلاع‌رسانی آنها منتشر شده و در دسترس متقاضیان قرار گیرد:

۱. کلیه مصوبات مجامع عمومی و شوراها،
۲. آیین‌نامه‌ها، دستورالعمل‌ها، بخشنامه‌ها، شیوه‌نامه‌ها و کلیه ابلاغیه‌ها و مکاتبات که مبنای عمل در هر یک از ارکان مؤسسه است،
۳. تعرفه‌ها یا نرخ‌های مصوب برای ارائه خدمات، مرجع تصویب آنها و نحوه وصول آنها.

ماده ۷- اطلاعات انتخابات مؤسسات خصوصی ارائه‌دهنده خدمات عمومی که حسب مورد از جمله مشتمل بر موارد زیر است باید در پایگاه اطلاع‌رسانی آنها منتشر شده و در دسترس متقاضیان قرار گیرد :

۱. انواع انتخاباتی که در مؤسسه برگزار می‌شود و زمان‌های هر کدام،
۲. شرایط نامزدها،
۳. مشخصات اعضای که خود را در هر یک از انتخابات نامزد کرده‌اند،
۴. نتایج هر انتخابات و تعداد آرای هر نامزد،
۵. تاریخ، ساعت و مکان برگزاری هر یک از انتخابات‌ها،
۶. نحوه بررسی صلاحیت نامزدها،
۷. صورتجلسات شمارش آرا،
۸. اسامی اشخاص شرکت‌کننده در انتخابات.

ماده ۸- اطلاعات راجع به رسیدگی به تخلفات و جرایم ارتكابی از سوی اعضای مؤسسات خصوصی ارائه دهنده خدمات عمومی که حسب مورد از جمله مشتمل بر موارد زیر است باید با رعایت محرمانگی هویت عضو متخلف یا مورد تعقیب، در دسترس متقاضیان قرار گیرد:

۱. تعداد و انواع تخلفات صورت گرفته از سوی اعضا،
۲. نحوه رسیدگی به تخلفات و تصمیمات اتخاذ شده،
۳. تعداد و مشخصات پروانه‌های معلق یا ابطال شده،
۴. میزان جریمه‌های نقدی وصول شده،
۵. تعداد متخلفان معرفی شده به مراجع قضایی،

ماده ۹- اطلاعات راجع به چگونگی مشارکت مؤسسات خصوصی در سیاستگذاری‌ها و تصمیم‌گیری‌های مؤسسات عمومی از جمله دعوت نامه‌های رسیده از سوی مؤسسات عمومی، مشخصات مراجع، مجامع و نهادهایی که مؤسسه در آنها به عنوان عضو دارای حق رأی یا صرفاً برای مشورت و کارشناسی و بدون حق رأی شرکت می‌کند و مشخصات افرادی که در جلسات مذکور به نمایندگی از مؤسسه شرکت کرده‌اند باید برای متقاضیان قابل دسترس باشد.